

Petrichor

Petrichor

Lotte van den Noort

ISBN: 9789402140491

© 2015 Brave New Books

Tekst: Lotte van den Noort

www.bravenewbooks.nl

www.facebook.com/lottesbooks

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag veelevoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook en evenmin in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

|

OBLIVION

~ DE STAAT VAN HET NIET BEWUST ZIJN VAN WAT ER OM JE HEEN
GEBEURT ~

Zoals iedere dag ergerde ik mezelf aan de laatkomers van de klas. Ze zorgden altijd voor een hoop lawaai wanneer ze de deur achter zich dichttrokken, totaal geen rekening houdend met de rest. Het vervelende van dit alles, was dat het een MBO opleiding was en de leraren er gewoon niets om leken te geven.

Toen de laatste van het groepje herrieschoppers op zijn plaats ging zitten, haalde ik adem. Ik had niet eens door dat ik hem had ingehouden. Mijn vingers hadden zich stevig om mijn pen geklemd uit frustratie. Concentratie was belangrijk voor mijn opleiding, maar dat ontbrak schijnbaar bij medestudenten.

‘Jullie weten dat het project aanstaande vrijdag moet worden ingeleverd en jullie nog hard moeten werken,’ sprak meneer van Doorn, hoogleraar applicatieontwikkeling, op

strengere toon. 'Er worden geen uitzonderingen gemaakt. Nee, ook niet voor jou, Thomas.'

Gezichten keerden zich naar de laatste jongen die was gaan zitten, maar Thomas leek zich niets van het gestaar aan te trekken en stak een duim op naar meneer van Doorn.

'Nu dat duidelijk is, kunnen jullie weer aan de slag.'

De resterende tijd van de les applicatieontwikkeling had ik me nog met moeite kunnen focussen op de eindopdracht. Ze zeggen dat meisjes zich goed kunnen concentreren op twee dingen tegelijk, maar voor mij gaat dat niet op. Naderhand was ik ook helemaal kapot. Toen uiteindelijk de bel klonk en we onze spullen mochten inpakken, wist ik niet hoe vlug ik weg moest komen uit het maffe lokaal.

Nog maar een half jaartje op deze school, een half jaartje volhouden en ik was klaar. Dan had ik mijn diploma als een van de weinige meisjes in Nederland die de opleiding volgden. Mijn vader had ik beloofd goed mijn best te doen. Dat had hij me altijd op het hart gedrukt.

'*Studeer hard, Anna. Later heb je er profijt van,*' galmde zijn stem in mijn hoofd.

En dat deed ik. Ik was een hardwerkende student. Ik vond het een leuke opleiding, maar het werd moeizamer naarmate ik dichterbij mijn eindexamen kwam. Ik had bijna geen tijd meer voor mezelf, was alleen maar aan het leren en huiswerk aan het maken. Mijn huisgenoten noemden me kluizenaar, omdat ik bijna alleen maar op mijn kamer leek te zitten om te studeren. Ik vond het verschrikkelijk.

De fietsenstalling was verlaten. We hadden het achtste uur achter de rug, dus de meeste studenten hadden hun biezen al gepakt. Het licht van de zwak schemerende zon

scheen verwarmend door de spijlen van de stalling en op het gezicht van Thomas, de jongen die te laat de les in was gekomen en nu afwezig naar zijn fiets stond te kijken. Zijn blonde haar zat in een warrig model en zijn donkerbruine ogen stonden droevig. Zijn banden waren lek gestoken.

Ik wilde wegfietsen maar iets hield me tegen. Het zat niet in me om hem zo achter te laten. 'Wil je een lift?' vroeg ik met een knoop in mijn maag.

Verbaasd keek hij op. 'Je kan praten.' Wat was dat nu weer voor opmerking?

'Dan niet.' Rollend met mijn ogen maakte ik aanstalten om weg te fietsen, maar hij stak zijn hand naar me uit.

'Wacht even. Ik zou graag een lift van je willen. Ik woon hier niet ver vandaan.'

'Het aanbod vervalt bij weer een lullige opmerking.'

'Ik zal braaf zijn,' beloofde hij met een glimlach, waardoor ik voor één seconde al mijn vooroordelen over deze jongen liet vallen. Het was mooi hoe de zon op zijn haar scheen en de nonchalante houding die hij schijnbaar altijd leek te hebben viel me nu pas op.

Ietwat twijfelend liet ik hem achter mij plaatsnemen op de bagagedrager. Hij klemde zich vast aan de onderkant van mijn zadel en zwijgend fietste ik weg. Thomas gaf me tijdens de rit aanwijzingen welke straat ik moest inslaan en mopperde heel af en toe over hoe de hobbels in de weg zeer deden aan zijn achterste, waardoor ik moest lachen.

'Bedankt, Anna.' Hij sprong van mijn fiets en liep naar de voordeur. Zijn huis was in slechte staat en ik voelde me niet echt op mijn gemak in deze buurt. Ik wilde zo snel mogelijk weg.

‘Geen probleem, zorg dat je iets meeneemt naar school morgen om je band te plakken.’

‘Wordt geregeld,’ knikte hij instemmend. Ongeduldig graaide hij in zijn zak, misschien zocht hij zijn sleutels. Uiteindelijk zuchtte hij opgelucht toen hij de joint in de lucht hield. Hij stak hem aan en leunde tegen de post van de deur.

‘Wat doe je?’ vroeg ik geschrokken. Ik had de geruchten gehoord dat Thomas en zijn vrienden drugs gebruikten, maar ik had het nog nooit met mijn eigen ogen gezien. Het stonk en ik vond het eng.

‘Dit noemt men relaxen, Anna,’ lachte hij. Hij nam een trek van de joint en staarde afwachtend naar mijn gezicht. ‘Wil je ook?’

‘Nee, dank je.’ Ik fietste weg.

Die avond kon ik de motivatie niet vinden. Starend naar een leeg vel papier zakte de moed me steeds verder in de schoenen. Waar was ik mee bezig? Ik had een belangrijke eindopdracht te schrijven, maar er kwam niets in me op. Voor de zoveelste keer deze week hoorde ik de deur van het studentenhuus dichtslaan. Mijn huisgenoten waren weer met elkaar weg om te gaan eten. Ik bleef achter.

Dagen, weken en maanden zat ik al zo. Op mijn kamer, huiswerk makend. Bijna geen contact meer met de buitenwereld, omdat ik een student was die extra haar best moet doen omdat bepaalde dingen niet zo makkelijk bleven hangen.

Het getik van de grote wandklok in mijn kamer leek steeds luider te worden, alsof het me aanspoorde te stoppen. Een traan gleed uit mijn ooghoek en baande zich een

weg over mijn wang, totdat hij uiteindelijk een zacht en dof geluid op het lege vel papier maakte.

Huilend smeed ik mijn stoel naar achteren en liep naar de kapstok om mijn jas te pakken. Het regende buiten, maar het maakte me allemaal niets meer uit. Ik nam niet de moeite mijn fiets te pakken. In een vlug tempo beende ik weg van het huis. Ik had rust nodig, ik moest zien mezelf te kalmeren.

‘Dit noemt men relaxen, Anna.’

Het beviel me helemaal niet wat ik van plan was, maar toch eindigde ik bij hem. Toen hij de voordeur opende stond hij met een mond vol tanden naar me te staren.

‘Wat kom je...’

‘Help me relaxen,’ zei ik, net iets te commanderend. Toen hij zijn wenkbrauwen optrok haalde ik diep adem. ‘Ik kan me niet concentreren, ik weet niet meer wat ik moet doen. Het lijkt alsof ik ieder moment uit elkaar kan knallen.’

‘Ja, dat is niet zo fijn.’ Thomas gebaarde aarzelend dat ik binnen mocht komen en volgde met zijn blik de natte sporen die ik achterliet met mijn schoenen. Ik was doorweekt.

Er was niemand thuis op Thomas en mij na. Het huis rook naar wierook en regen. Meubilair was verouderd en versleten, maar ik hield mijn mond. Ik was niet van plan om zijn inrichting af te kraken.

‘Knus is het hier,’ loog ik met een glimlach.

‘Bedankt,’ zei hij. Iets in zijn stem verraadde dat hij me niet geloofde. ‘Neem plaats.’

Terwijl ik plaatsnam op de bank, die er nog het meest stabiel uitzag, keek ik toe hoe hij koffie zette. Het ging nog ouderwets met een filter en de geur verwarmde mijn li-

chaam. Het deed me denken aan vroeger, toen mijn moeder nog koffie zette voor mijn vader. Het was een oud vertrouwd gevoel.

Onzeker nam hij naast me plaats en drukte de koffie in mijn handen. ‘Hier,’ fluisterde hij, ‘warm jezelf op.’

Stijfjes bedankte ik hem en leunde achterover op de bank. Slecht idee. Het bankstel kraakte en dreigde uiteen te vallen. Ik morste de koffie bijna over de stof. Lachend drukte Thomas de rugleuning weer terug.

‘Ik weet niet wat me bezielde om hier te komen,’ gaf ik toe. ‘Het gebeurde gewoon.’

‘Alles in het leven gebeurt met een reden.’

Het was niet mijn bedoeling om te staren, maar ik kon het niet laten. Was deze luiwammes van de klas iemand die over wijze woorden beschikte? ‘Wat is de reden dat je je studie verknalt?’ vroeg ik.

Hij keek me aan alsof ik op mijn achterhoofd gevallen was. ‘Doet dat ertoe?’

‘Ik snap gewoon niet hoe je zo chill met dit alles om kan gaan. Ik heb de stress tot hier zitten.’ Met mijn handen maakte ik een gebaar boven mijn hoofd, waarop hij zijn schouders ophaalde.

‘Ik geef niet om mijn studie. Mijn cijfers zijn goed. Ik ben een student die het altijd mee heeft zitten. Je weet wel, zo iemand met een fotografisch geheugen of die gewoon altijd goed gokt.’

Het duurde even voordat ik antwoord gaf. ‘Dat is niet eerlijk.’

‘Er is zoveel in het leven niet eerlijk.’ Toen hij opstond om naar het aanrecht te lopen, keek ik hem na. Hij zag er niet verkeerd uit. Hij was een mooie jongen om te zien en ik